

မိုးလျှန်းဝေ

မိတ်ယဆိုးနဲ့နော်တို့ကို

(၁)

သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေသော မိုးပေါက်များ အောက်မှာ မိန်းမပျိုလေး တစ်ဦး။ လက်ထဲတွင် သေတ္တာလေးဆွဲ၍ ထီးလေးတစ်ချောင်းနှင့် ဝင်း လက်နေသော လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့ ကို အန်တုပြီး တစ်ယောက်ထီးထီး လ မ်းမ ပေတီမှတစ်ဆင့် တရွေ့ရွေ့နှင့်။ ဝသန်ရာသီ၏ လက်ကျန်မိုးက ရက်စက်ပါဘိ။

ဝင်းလက်လိုက်သော လျှပ်နွယ် လျှပ်ပန်းကြောင့် မှုန်ဝါးနေသော ပုံ သဏ္ဌာန်က ထင်းလင်းစွာတွေ့မြင်ရသည် ။ လမ်းမပေါ်မှ ကျယ်ဝန်း သော ခြံကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းဝင်နေသော သဏ္ဌာ န် တစ်ခု။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနစ်နေသောကြောင့် ခြေလှမ်းကို ခဲယဉ်းစွာ လှမ်းနေ ရသည် ။ ခြံဝမှ နေ ကားရပ်သည့် ဆင်ဝင်အောက် ရောက်ရန် အချိန် လေး တော်တော်ကြာလင့်သွားသည် ။

ပိတ်ထားသော သံပန်းတံခါးကြီးက သူ့ကို ဆီးကြိုနေသည် ။ လျှပ်စ ဖ်ခလုတ်လေးကို ဖိနှိပ်လိုက်သည် ။ တစ်မိနစ်ကျော်ကျော်လောက်ကြာမှ

...

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ”

အသက် ငါးဆယ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး ဘွားခနဲ ပေါ်လာ

သည် ။ ဝတ်စားထားပုံ ကြည့်ရသည် မှာ အိမ်စေပဲ ဖြစ်ဟန်တူသည် ။

“ဦးစိုးလူမော်နဲ့ ပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်မကို ခေါ်ထားလို့ ပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက ဆက်လက်မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ သော့ကို ဖွင့်ပြီး သံပန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည် ။

“လာ... ဟိုမှာ ခဏထိုင်ဦး”

ဧည့်ခန်းဘက်သို့ လက်ညှိုး ညွှန်ပြသည် ။ မိန်းမပျိုလေး မဝံ့မရဲနှင့် ဝင်လိုက်သည် ။

သစ်လွင်တောက်ပနေသော ဆိုဖာပေါ်သို့ ရွဲရွဲနစ်နေသော အဝတ်အစားများ နှင့် ထိုင်ရန် အားနာနေမိသည် ။ ပြောင်လက်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ပေါ်မှ ရေစက်များက တစက်စက်နှင့်။

“ဟို... ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနေတော့ အားနာလိုက်တာရှင်”

“ထိုင်သာ ထိုင်ပါလေ”

အမျိုးသမီးကြီးက ပြောရင်း အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားသည် ။ ပြန်ထွက်လာတော့ သူ့လက်ထဲမှာ အဝတ်စုတ်စကြီး ပါလာသည် ။ ကြမ်းပေါ်မှ ရေစက်တို့ ကို သုတ်လိုက်သည် ။

“ဦးစိုးလူမော်ကောဟင်”

“ခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏစောင့်”

ဧည့်ခန်းမှ လှမ်းမြင်ရသော တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်နေသော ကျွန်းလှေကားကြီးပေါ်သို့ တက်သွားသည် ။ အိမ်ကြီး၏ အဆောင်အယောင်

င်များက ထည်ဝါလွန်းလှသည် ။ အိမ်ကြီးရှင်က တော်တော်နှင့် ဆင်းမ
လာ။

“အမယ်လေးဟဲ့နော်... စောင့်ရတာ ကမ္ဘာတစ်သိန်းလောက် ကြာ
တော့မယ်”

ဖူးငုံငုံ မျက်နှာလေးက စုတူတူနှင့်။

“ဟော...”

ဆင်းလာပါပြီ။ သူမ လည်လေးဆန့်ပြီး မျှော်နေရသူ။

“ဟာ... ရှုပါက အပြတ်သားနားတာပဲ”

ဆင်းလာသောသူကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှ ဝေဖန်မိသည် ။ သူမ မျှော်မှ
န်းထားသည် ထက် ပို၍ နုပျိုနေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာပေါ် စိုးလူမော်က ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ သူမ
ကို မမှီတံမသုန် အကဲခတ်သော မျက်ဝန်းများ နှင့် ကြည့်နေသည် ။

“ကျွန်မ အန်တီနုတို့ လွှတ်လိုက်လို့ လာတာ”

“ဘယ်လို...”

စိုးလူမော် မျက်ဝန်းတွေက အံ့သြမှု အရောင်တွေ လက်ဖြာသွားသ
ည် ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးစိုးလူမော် အိမ်မှာ လူလိုနေတယ်ဆိုလို့ လွှတ်လို
က်တာပါ”

စိုးလူမော် ထပ်မံ၍ အံ့သြရပါသည် ။ သူ၏ ရှေ့မှ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်
နေသော မိန်းကလေး၏ ရုပ်ရည်က လုံးဝ အိမ်ဖော်ရုပ်မပေါက်။ ဖြူဖြူနု
နုနှင့် အသက်နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင်။ ရုပ်ရည်က အထက်တန်းကျကျလေးမို့

အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြရင်းပါ။

“မင်းနာမည်...”

“မိုးဦးဖြူပါရှင်”

“ဟာ... နာမည်ကလည်း ခပ်မိမိပါပဲလား”

လူကလည်း ခပ်မိမိဟု ညွှန်းလိုက်မှန်း မပြောဘဲနှင့် မိုးဦးဖြူ သိလိုက်ပါသည်။ ။

စိုးလူမော်၏ ပြောပုံကြောင့် နှင်းဆီဖူးသဏ္ဌာန် နှုတ်ခမ်းလေး ထောင့်စွန်လေးကွေးကွေး ဖြစ်သွားသည်။ ။

“အံ့ပါကွာ၊ အန်တီနုတို့ များ ဘာစိတ်ကူးနဲ့ လုပ်လိုက်ပါလိမ့်”

မိုးဦးဖြူ၏ ပြုံးယောင်ယောင် နှုတ်ခမ်းလေးက တည်သွားသည်။ ။

“ဦးစိုးလူမော်ပဲ လူလိုတယ် ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“အေး... ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက် လိုချင်တာ”

“ဒါဆို... ကျွန်မကို မခန့်နိုင်ဘူးလားရှင်”

“ဟင်း... ခက်တယ်ကွာ”

စိုးလူမော်က နက်မှောင်တွန့်ခွေနေသော ဆံပင်ထဲသို့ လက်ငါးချောင်းထည့်ပြီး ထိုးဖွလိုက်သည်။ ။ မိုးဦးဖြူက ညှိုးငယ်သော မျက်ဝန်းများ နှင့် သူ့ကို ကြည့်ပြီး ...

“ကျွန်မမှာ အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလို့ ပါရှင်၊ မငြင်းတော့ မငြင်း လိုက်ပါနဲ့ ”

“မင်းက ဘာအခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရလို့ လဲ”

“ကျွန်မ အမေ လူမမာကြီးအတွက် ငွေသိပ်လိုနေလို့ ပါရှင်၊ အန်တီနု တို့ ကိုလည်း မေးကြည့်ပါရှင်”

“အေးလေ၊ အခုမှ တော့ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ”

မိုးရေတို့ ဖြင့် ရွှဲစိုနေသောကြောင့် မိုးဦးဖြူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆ က်က ပီပီပြင်ပြင်ကြီး ပေါ်နေသည် ။ အချိုးအဆက် ပြေလွန်းလှသည် ။

“ကဲ... မင်းလည်း ရေစိုကြီးနဲ့၊ ဒေါ်စောရေ...”

တစ်ဆက်တည်း အတွင်းခန်းကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။

“ လာပြီ... ကိုမော်”

ဝဖို့ င်သော ကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင် အဒေါ်ကြီးက ဧည့်ခန်းထဲသို့ အ သံနှင့်အတူ ရောက်လာသည် ။

“ဒီမိန်းကလေးကို အောက်ထပ်ကအခန်းလွှတ်တစ်ခုမှာ ပေးလိုက်ပါ ၊ သူ ဒေါ်စောအတွက် အဖော် ရောက်လာတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုမော်”

“မင်း အနားယူလိုက်ဦး၊ ညနေမှ လုပ်ရမယ့် တာဝန်တွေကိုပေးမယ် ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ကျောခိုင်းသွားသော မိန်းကလေး၏ နောက်ပိုင်းအလှက စိုးလူမော် ကို ညှို့ဆွဲယူနေသည် ။ သေးကျဉ်သောအခါ၊ လုံးဝိုင်းသောတင်၊ ဖြောင့် စင်းသော ပေါင်တံတို့ က စိုသောအသားကပ် အဝတ်များကြောင့် အရှိအ တိုင်းပေါ်လွင်နေသည် ။

မိန်းကလေး၏ ဖူးငုံငုံမျက်နှာလေးက စွဲမက်စရာ။ ငယ်ရွယ်နေပျိုလှပလွန်းသော မိန်းကလေး၏ အလှကြောင့် စိုးလူမော်၏ နှလုံးသားက မခုန်သင့်ဘဲ တလှုပ်လှုပ်တဖျတ်ဖျတ်နှင့်။

“ဟင်း...”

ခုန်နေသော ရင်ကို သက်ပြင်းနှင့်အတူ လျှောချလိုက်ရတော့သည် ။ သူ့ကို တစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်နေသော ပိုင်ရှင်က အသင့်ရှိပြီးသား မဟုတ်လား ။

ဟင်း... စိုးလူမော်ရေ၊ မျက်စိလေးနဲ့ တောင် မပြစ်မှားမိအောင် သေသေချာချာကြီး သတိချပ် ပေတော့။

*

(၂)

မိုးဦးဖြူကို ပေးသော အခန်းက သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါပင်။ ကျောက်ပျဉ်၊ မှန်ကအစ အစုံအလင်။ သူဌေး အိမ်လို့ မပြောရ၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာပင် အခန်းနှင့်တွဲလျက်။ အဝတ်စိုများကို လဲပြီး သန့်ပြန့်သော အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လဲလိုက်သည် ။

“ဟင်း... အခုမှ ပဲ လွတ်လပ်တော့တယ်၊ သူ့ရှေ့နေရတာ ကျဉ်းကျပ် လိုက်တာနော်”

နဖူးပေါ်လက်တင်ရင်း အတွေးလေးတွေ အစီအရီနေရာ ယူနေကြ သည် ။ မိုးဦးဖြူ၏ နှုတ်ခမ်းမှာ အပြီးလေးက တွဲလို့ ခိုနေသည် ။

“အန်တီနုရေ... အန်တီနု”

အင်းလျားလမ်းရှိ ခြံချင်းကပ်လျက်မှ သူ့ကို သမီးလေးသဖွယ် ခင်မင်သော အန်တီနု။

“ဟော... သမီးကလေး မိုးပါလား”

“မိုး ... ထမင်းလာစားတာ”

“အမယ်လေးတော် လေယာဉ်နဲ့ တောင် လာရတာထင်ပါရဲ့ ”

“အဟင်း... ဟင်း”

အန်တီနု၏ ဝပိုင်သော ခါးကြီးကိုဖက်ရင်း မိုးဦးဖြူနဲ့လိုက်သည် ။

“အိမ်မှာ မစားချင်ဘူး အန်တီရယ်”

မိုးဦးဖြူ၏ မျက်ဝန်းတွေ ချက်ချင်းပင် ညှိုးငယ်သွားသည်။ ။

“မိုးလေ ကိုကိုကြီးကို သိပ်သတိရတာပဲ”

မှိုင်းနေသော မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေ့လာသည်။ ။

“သမီးရယ် မောင်ကျော် ဆုံးသွားတာပဲ သုံးလေးလရှိနေပြီ၊ ဖြေမှ ပေါ့ကွယ်”

“မိုးလေ မဖြေနိုင်ဘူး အန်တီရယ်၊ မိုးတို့ မှာ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက် ပဲ ရှိတာ”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်မိုးရယ်”

စိတ်မသက်သာသော အကြည့်နှင့် မိုးဦးဖြူကို ကြည့်ပြီး အန်တီနု သက်ပြင်းချမိသည်။ ။

အမြဲတမ်း သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ကလေးဆန်လွန်းသော မိုးဦးဖြူ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။

“မိုးလေ ကိုကိုကြီးကို သိပ်နှမြောတာပဲ၊ နောက်ပြီး...”

စကားကို မဆက်နိုင်လောက်အောင် မိုးဦးဖြူ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့လာသည်။ ။ အံ့ကို တင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။ ။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ ပါးပြင်ဖောင်းဖောင်းလေးပေါ်သို့ ချောင်းလေးသဖွယ် စီးဆင်းလာသည်။ ။

“ကဲလာ... သမီး ထမင်းစားရအောင်နော်”

ထမင်းဝိုင်းတွင် ဒေါ်ဖိန့်နု၏ ခင်ပွန်း ဦးမြင့်အောင်၊ သား နေမင်းထွန်းတို့ ထိုင်နေသည်။ ။

“ဟော... မိုး...လာ ဝင်စားလေ”

နေမင်းထွန်းက မိုးဦးဖြူကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

“စားမလို့ လာတာပဲ”

“ဟင်... ဒီဧည့်သည် က ကြောက်စရာကြီးပါလား”

“ဟွန်းနော်... ထွန်းထွန်း၊ မိုးကို မသဒ္ဓါရင် မစားဘူးသိလား”

မိုးဦးဖြူက နှုတ်ခမ်းစုပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ။ နေမင်းထွန်း
နှင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖော်၊ နိုင်ဖက်။

“သားကလည်း လေ၊ မိုးကို မစပါနဲ့”

တစ်ဦးတည်းသော သားလေးကို ဒေါ်စိန်နုက ငုံထားမတတ်ချစ်သ
ည်။ ။ ထို့အတူ ငယ်ငယ်ကတည်းက ခြံချင်းကပ်နေသော မိုးလေးကို သ
မီးလေးလို ချစ်၍ အလိုလိုက်ခဲ့သည်။ ။

နေမင်းထွန်းနှင့် မိုးဦးဖြူ အရွယ်ရောက်လာတော့ ဒေါ်စိန်နု ရင်ထဲမှ
မိုးဦးဖြူလို သမီးလေးလိုမှ ချွေးမအရင်းလေးသို့ စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ ။

“မိုး... မင်း ဆရာမတွေ ခေါ်တာ မလျှောက်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာလို့လဲ”

“နောက်တစ်သုတ်ခေါ်မှ လျှောက်တော့မယ်”

“ဘွဲ့ရပြီး အလကား ထိုင်နေမှာ လားဟ”

“ထွန်းထွန်းရယ်၊ မိုးလေ အခု ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားလို့ မရသေးဘူး”

မိုးဦးဖြူကို စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် နေမင်းထွန်း ကြည့်လိုက်သည်။ ။ င

ယ်စဉ်က သူငယ်ချင်း ချစ်၊ ကြီးတော့ ရည်းစားချစ်၊ အင်အားကြီးသော
မေတ္တာအလုံးအရင်း ၁၅၀၀ နှင့်ချစ်ရပါသောမိုး။

မိုး၏ စိတ်ချမ်းသာမှု မှန်သမျှကို ဖြည့်စွမ်းပေးချင်သော ထွန်းထွန်း။
မရဏနိုင်ငံသို့ အပြီးတိုင် ထွက်ခွာသွားသော ကိုကိုကြီးကို ဘယ်လို ခေါ်
ပေးရမှာ လဲကွယ်။

“သမီးရေ... ဒီနေ့ သမီး အကြိုက်၊ ကြားပုစွန် ချက်တယ်၊ ကြက်သား
ရိုး(စ်)လုပ်တယ်၊ ငါးပိကြော်၊ ဘူးသီးဟင်းခါးလေ”

မိုး၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ဟင်းများ ထည့်ပေးရင်း ဒေါ်စိန်နုက စကားလ
မ်းကြောင်း ပြောင်း လိုက်သည် ။

“မမနုရေ”

“ဟော...”

အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြားရပြန်ပြီ။

“ဒေါ်လေးလိုက် လာပြီ”

“အံ့မယ်၊ ကျုပ်ကို ဆန္ဒပြပြီး မိမိုးက ဒီမှာ
လာကောင်းစားနေတာကိုး”

“လာ...မညို”

“ညို့ကို စိတ်ခုပြီး ထွက်လာတာ မမနုရဲ့ ”

မိုး၏ မျက်စောင်းက ဒက်ခနဲ ဒေါ်ညိုညိုသိန်းကို သွားမှန်သည် ။
ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး အပျိုကြီးကို မိုးဦးဖြူက အမြဲကလန်ကဆန်။
ဣန္ဒြေကြီးမားသော အပျိုကြီးနှင့် ခေတ်၏ သမီးပျို မိုးဦးဖြူတို့ လား
လားမှ အသွင်မတူ။

“မိုးက ဘာစိတ်ကောက်ပြန်တာလဲ”

နေမင်းထွန်းက မေးငေါ့ပြီးမေးသည်။ ။

“ဘာရမှာလဲ ထွန်းထွန်းရဲ့ မိုးကို ဆရာမ အလုပ်လျှောက်ခိုင်းတယ်”

“အေးလေ၊ ဒါများ အပြစ်ကြီးတစ်ခု ကျနေတာပဲ၊ ဆောင့်အောင့်ပြီး ထွက်သွားတယ်”

“မိုးမှ မလုပ်ချင်တာ”

“တစ်နေ့... တစ်နေ့ ကားတစ်စီးနဲ့ လျှောက်လည်နေတာ ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဪ... ဒေါ်လေးရယ်၊ မိုး နောက်တစ်သုတ်ခေါ်ရင် လျှောက်ပါမယ်ဆို”

“အခုကော ဘာဖြစ်လို့တုံး”

“ကဲပါ ... ညိုညိုရယ်၊ နောက်မှ ပြောပါ၊ ကလေး ထမင်း ဖြောင့်ဖြောင့် စားပါစေဦး”

ထမင်းစားတန့်သွားသော မိုးဦးဖြူကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ဖိန့်နုကဝင်၍ ဟန့်တားလိုက်သည်။ ။

“ညိုညိုပြန်ဦးမယ် မမနု၊ မိုး ရှိလားလို့ လာကြည့်တာပါ”

“မိုး ညကျမှ ပြန်လာမယ် ဒေါ်လေး”

“အေး ...”

ဒေါ်ညိုညိုသိန်း ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် မကျေမနပ်စိတ်နှင့်အတူ ထွက်ခွာသွားသည်။ ။

“ဒေါ်လေးကလေ တစ်ခါတလေ ဇွတ်ပဲ၊ မိုး သိပ်စိတ်ညစ်တာပဲ”

“မိုးရယ်၊ သူ့ခမျာ ချစ်ရှာပါတယ်”

“သူချစ်တာက ထားရာနေ စေရာသွား၊ လူကို သိပ်ဆရာ လုပ်တာပဲ”

“သူ့မှာ မိုးတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကြောင့် ယောက်ျား မယူရှာတာ ပါကွယ်”

“သူ့ကို ယူမယ့် ယောက်ျားလည်း မလွယ်ကြာဘဲ”

“မိတဆိုး ဖတဆိုး တူနဲ့ တူမကြောင့် အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေရှာတာပါကွယ်”

“ကိုကိုကြီး ရှိတုန်းက တော်သေးတယ်၊ မိုးကို အလိုလိုက်တာ၊ ခု တော့ မိုးမှာ စစ်ကူ မရှိတော့ဘူး”

“ဪ ... မိုးရယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာကိုး”

ထွန်းထွန်းက ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ကဲ ... လာ အိမ်ရှေ့မှာ အချို့တည်းမယ်”

ထန်းလျက်နှင့် ရေခွေးကြမ်းက အဆင်သင့်ပင်။

“မေမေ လေးလေးမော်ဆီက စာလာတာ ဘာလဲဟင်”

ဒေါ်စိန်နု၏ မောင်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်စိန်နုနှင့် အသက်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကွာခြားသော မောင်စိုးလူမော်ထံမှ စာ နေ့လယ်က ရောက်လာသည်။ ။

“ဪ ... သူ့အတွက် စိတ်ချရတဲ့ အိမ်ဖော် တစ်ယောက် ရှာပေးပါ တဲ့”

“အဲဒီ လေးလေးမော် မိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မဆုံဘူးနော်”

“အေးဟုတ်တယ်၊ သူလာတိုင်း နင်နဲ့ မဆုံဘူးနော်၊ သူကလည်း လာခဲ့တယ်”

“ကောင်လေးက လာရင် ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲလေ”

“သူက ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်”

“ဟဲဟိုးမှာ လေ”

“ရှင် ... ဟဲဟိုးမှာ ဟုတ်လား”

မိုးဦးဖြူ၏ မျက်နှာလေးက အံ့သြမှုဖြင့် ဝင်းလက်သွားသည်။ ။

“အေးလေ၊ ကျော်ကျော်ဦး ဟဲဟိုးမှာ တာဝန်ကျတုန်းကတောင် အန်တီ မိတ်ဆက်စာ ရေးပေးလိုက်သေးတယ်”

မိုးဦးဖြူ၏ ဦးနှောက်ထဲမှာ အကြံအစည်လေး တစ်ခု ဝင်းလက်သွားသည်။ ။

“အန်တီနုရယ်၊ သမီး အဲဒီအိမ်ဖော်အလုပ် လုပ်မယ်”

“ဘာ...”

ထွန်းထွန်း၏ အသံက အထိတ်တလန့်။

“အို ... သမီးရယ်”

ဒေါ်ဖိန့်နုကလည်း အံ့သြသော မျက်ဝန်းများ နှင့် မယုံကြည်နိုင်စရာ စကားကို ကြားရ၍ နားကြားများ လွဲနေသလားဟု ...။

“မိုး ဦးစိုးလူမော်ဆီမှာ အိမ်စေလုပ်မယ်”

“မိမိုး နင် ရူးနေသလား၊ ဆရာမတော့ မလုပ်ဘဲနဲ့ အိမ်စေ လုပ်မလို့လား”

“မိုး မရှုံးပါဘူး၊ ဦးနှောက် သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ လုပ်မလို့ သိလား”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

ထွန်းထွန်းက မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့ပြီး မိုးဦးဖြူကို ကြည့်နေသည် ။
မိုးဦးဖြူ စိတ်မှ နှံ့သေးရဲ့ လားဟု သံသယမျက်လုံးများ နှင့်။

“အဟွန်း ... ထွန်းက မိုးကို ရူးနေပြီထင်နေသလား”

မိုးဦးဖြူမျက်နှာဝယ် မဲ့ပြီးလေးက နေရာယူထားသည် ။

“အန်တီနုရယ် မိုးကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင်လေ ဒီဆန္ဒတစ်ခုကို လိုက်လျောပါနော်”

“သမီးရယ် ... မိုးမှာ အကြံအစည်တစ်ခု ရှိလို့ ပါ”

“ဘာတွေများ လဲ မိုးရယ်”

“မိုးကို ချစ်ရင် မမေးပါနဲ့ အန်တီနဲ့ ထွန်းထွန်းရယ်၊ မိုးဆန္ဒကိုသာ ဖြည့်ပေးပါ”

“ညိုညိုက စိတ်ဆိုးမှာ ပေါ့၊ သူတူမ သူဌေးမလေးကို အိမ်စေလုပ်ခိုင်းလို့ မိုးမီးလောင်ပါမယ်ကွယ်”

“အန်တီနဲ့ ထွန်းထွန်းက နှုတ်လုံပေါ့၊ ဒေါ်လေးကို လုံးဝ အသိပေးလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်မဟတ် မလုပ်ပါနဲ့ သမီးရယ်”

“အန်တီနုကမှ မစီစဉ်ရင် မိုးဘာသာ မိုးတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်၊ ဟိုမှာ ဖြစ်သလိုနေပြီး မိုး အကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဖော်ရမှာပဲ”

မိုးက ဇွတ်တရွတ်ပင်။

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းကွယ်”

“အဲဒါကြောင့် အန်တီရဲ့ မောင်အိမ်မှာ ဆို မိုးအတွက် ပို စိတ်မချရဘူးလား၊ မိုးအတွက် ပိုပြီး မလုံခြုံဘူးလားဟင်”

“ခက်တယ် မိုးရယ်”

အကျပ်ကိုင်နေသော မိုးဦးဖြူကို ဒေါ်စိန်နု စိတ်ညစ်ညူးစွာ ကြည့်နေမိသည်။

“ဟွန်း ... သွားခါနီး မိုးတို့ က စိတ်မချအောင် လုပ်ပြန်ပြီ”

နိုင်ငံခြား သင်္ဘောလိုက်ရန် ရက်ပိုင်းသာ လိုတော့သော နေမင်းထွန်းမှာ လည်း မိုးအတွက် တစ်ဒုက္ခ။

“မိုးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ ထွန်းရာ၊ ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပူရတာပေါ့”

“ဘယ်သူက ပူခိုင်းလို့ လဲ”

“အဲလို စိမ်းစကား မပြောနဲ့ ”

နေမင်းထွန်း ဒေါက်ကန်တော့ မိုးဦးဖြူ မနေသာ။

မောင်နှမချစ်ထက် မပိုနိုင်သော်လည်း နေမင်းထွန်းပေါ်တွင် သူငယ်ချင်း ချစ်နှင့်ပါ အဆစ်ကလေး ပါနေပါသည်။

မိုးဦးဖြူ၏ မျက်နှာ နုနုလေးမှာ လေးနက်မှုတွေကို နေမင်းထွန်းတွေ့ရသည်။

“မိုး ဘာတွေများ ကြုံနေပါလိမ့်”

ဇွတ်တရွတ်နိုင်သော မိုးဦးဖြူ၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူ့အလိုကို

လိုက်၊ အကြိုက်ဆောင် ပေးနေရသောကြောင့် ယခုအခါလည်း နေမင်း
ထွန်းမှာ အရှုံးပေးရမည်မှာ သေချာသည်။ ။

“မိုးရယ်... တားလို့ မရဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

မည်းနက် ခက်ဝေနေသော ဆံပင်လေးများ ဝှေ့ဝဲသွားအောင် ခေါင်း
ခါလိုက်သည်။ ။

“မိုးကို ကူရင်ကူ၊ မကူရင်တော့ မိုးဘာသာ ကြံစည်လုပ်ရမှာ ပဲ”

“မိုး ဘာလို့ ဒီလောက် ဆန္ဒပြင်းနေတာလဲဟင်”

“ထွန်း... မသိပါဘူး၊ မိုးရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာလေးတွေလေ၊ ကိစ္စ
တွေ အားလုံးပြီးတော့ ပြောပြမယ်”

“ဟာကွာ... ပြောပုံက သိပ်စိမ်းတာပဲကွယ်”

“သိပ်စိမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ထွန်း၊ နောက်တော့ သိရမှာ ပါ”

မိုးဦးဖြူက လျှို့ဝှက်လွန်း၊ နေမင်းထွန်းကလည်း သိချင်လွန်း၊ သူ့အ
ပေါ်မှာ သူစိမ်းဆန်လွန်း သည် ဟု ထင်မိသည်။ ။ မိုးဦးဖြူမျက်နှာကို ခပ်
တည်တည်ဖြင့် စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဟွန်း ... ထွန်းက စိတ်ကောက်တယ်ပေါ့”

“တော်ကွာ”

သူမ အပါးက နေမင်းထွန်း ခြေသံ ပြင်းပြင်းနှင့် ထွက်သွားသည်။ ။
အနားမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဒေါ်စိန်နုကို မိုးဦးဖြူဇွတ်အတင်း အရေးဆို
နေသည်။ ။

နောက်ဆုံးတော့ မိုးဦးဖြူကို သူစိမ်းအိမ်မှာ နေတာထက်စာလျှင်

မောင်၏ အိမ်က တော်ပေလိမ့်မည်။ ဒါကြောင့်ပင် မိုးဦးဖြူ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောလိုက်ရသည် ။

“အဲဒါ ညှိက လွတ်ပျဲမလား”

“ဒေါ်လေးအတွက် မပူပါနဲ့ ၊ မိုးတစ်ချက် မလိုမ့်ရပါဘူး”

“တော်ကြာ လူကြီးချင်း မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်နေပါ့မယ်ကွယ်”

“အန်တီနုနော် ... ဒီအကြောင်းတွေ ဒေါ်လေး မသိစေနဲ့ နော်၊ ပေါက်ကြားရင် မိုး ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒုက္ခပါပဲလားကွယ်”

“မိုးအတွက် စိတ်ချ၊ ဘာမှ မဖြစ်အောင် ထိန်းနိုင်ပါတယ်”

နောက်ဆုံး မိုးဦးဖြူ၏ ဆန္ဒက အနိုင်ရလိုက်ပါပြီ။ ဒေါ်လေး ဒေါ်ညို ညိုသိန်းကိုလည်း သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်၏ မြို့ကို လိုက်လည်မည်ဟု ဒေါ်ညိုညိုသိန်း ယုံကြည်အောင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အိမ်ခေါ် လာ၊ ခုတုံးလုပ်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက် တစ်လမ်းစီ ခွဲပြီး ထွက်ခဲ့သည် ။

*

(၃)

“ဒေါက်...ဒေါက်... ဒေါက်...”

အခန်းတံခါးခေါက်သံက မိုးဦးဖြူ၏ ပြေးလွှားနေသော အတွေးများ
ကို ရပ်တန့်စေသည်။ အပြေးအလွှားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေး... ထမင်း စားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မှန်ရှိရာသို့ ပြေးတော့မလို ခြေလှမ်းကို တန့်လိုက်ရသည်။

အိမ်မှာ ဆို ဧည့်သည် လာရင် ဖြစ်စေ၊ သူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့
မည် ဖြစ်စေ ယခုလို ကပိုကရိုနှင့် ဘယ်တော့မှ အတွေ့မခံ။

“သတိထား မိမိုးရဲ့ ၊ အခု အိမ်စေ ဘဝမှာ ရောက်နေတယ် ဆိုတာ မြဲ
မြဲမှတ်”

မိမိကိုယ်ကို သတိပေးရင်း ဒေါ်စော၏ နောက်မှ လိုက်ခဲ့သည်။ ပွဲနေ
သော ကျောလယ်လောက်ရှိ ဆံပင်ကို သပ်လိုက်သည်။

မိုးမိထားသောကြောင့် မျက်နှာမှာ လည်း မှုန်နံ့သာက
ပြောင်သလင်းခါသည်။

ထမင်းဝိုင်းမှာ ဒေါ်စောနှင့် သူ နှစ်ယောက်တည်း။

“ဦးစိုးလူမော် စားပြီးပြီလား ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်စောက အံ့သြသလို သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဟုတ်ပ... အ,လိုက်သည့်မိုး၊ အိမ်ရှင်ကြီးက အစေခံပြီးမှ စားပါမလား”

ပြီးပြီးပြီး မျက်နှာလေးနှင့် ဒေါ်စောကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“အဟင်း”

ဒေါ်စောကို အသားလွတ် သွားဖြူပြီး မျက်နှာချိုသွေးလိုက်သည်။ ။

“သူ စားပြီးမှ ဒေါ်စောအမြဲစားတယ် ကလေးရဲ့ ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“ထမင်းစားပြီးရင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ စောင့်နေတယ်၊ သွားလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

စားသောက်ပြီး ဒေါ်စောကို ကူညီဖို့ မိုးဦးဖြူက ပန်းကန်များ ဆေးရန် ဖြစ်သည်။ ။

“နေပါစေ ... ဒေါ်စော လုပ်မယ်၊ ဟိုမှာ စောင့်နေတာ သွားလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဧည့်ခန်းဘက်သို့ သွက်သွက်လေး လှမ်းလိုက်သည်။ ။ အခန်းဝ ရောက်တော့ တံခါးဝမှ ရပ်နေသည်။ ။ ဝင်ရမှာ မဝံ့မရဲ။ စိုးလူမော်က စီးကရက်ကို စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ထိုင်သောက် နေသည်။ ။ နောက်မှ မိုးဦးဖြူကို သတိထားမိသည်။ ။

“ဪ... ဝင်ခဲ့လေ”

မဝံမရဲနှင့် မိုးဦးဖြူ သူ့ထံပါးသို့ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်သမား မိုးဦးဖြူအို ကံတင်တွေ ခံပြီး နေနေရသည်။ ။

“ကဲ ... ထိုင်ပါဦး”

ဒေါ်လေးများ တွေ့ရင် ဘယ်လောက်ဟားလိုက်မလဲ။ အမိန့်ပေးမှ ထိုင်၊ အမိန့်ပေးမှ ရပ်ရတဲ့ ဘဝကို မိုးဦးဖြူ အော်တိုမက်တစ် ရောက်နေ ပါပြီ။

“မင်း အရင်က တခြားအိမ်မှာ လုပ်ဖူးလား”

“မလုပ်ဖူးပါဘူးရှင်”

“မင်းကြည့်ရတာ သားသားနားနား ရုပ်ရည်နဲ့ ၊ ဒီအလုပ်နဲ့ မတန်ပါ ဘူးကွာ”

“ရှင်”

မည်းနက်သော မျက်တောင်ရှည်ကြီးများ ကာရံထားသည့် မျက်ဝန်း ကြည်ကြည်လေး ပြူးကျယ်သွားသည်။ ။

“ကျွန်မ အမေအတွက် ငွေသိပ်လိုအပ်နေလို့ ပါရှင်၊ ဒီအလုပ်ကို လုပ် ပါရစေ”

“မင်း ကျောင်းကော နေဖူးလား”

“ရှစ်တန်းလောက်ထိ နေဖူးပါတယ်”

စူးစိုက် ကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းဒဏ်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ခေါင်း လေးငုံ့ပြီး ဖြေလိုက်သည်။ ။ ဘွဲ့ရဖြစ်ပါလျက် ရှစ်တန်းကျောင်းသူ ဘဝ သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ရပါပြီ။

“ထမင်းဟင်းကတော့ ဒီအိမ်မှာ ဒေါ်စောပဲ ချက်တယ်၊ အဲ ဈေးသွား

တာတို့ မီးဖိုထဲ ကူတာ အိမ်ရှင်းတာ မင်းအလုပ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“နက်ဖြန်ကစပြီး ဒေါ်စောကိုကူတော့၊ မင်းလခက အသားတင် တစ် ရှာငါးဆယ်၊ ကျေနပ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြိုးလိုက်သည် ။ တစ်ရှာငါးဆယ်တဲ့ ။ မိုးဦးဖြူ၏ ထ ဘီ တစ်ထည်ဖိုးလောက်မှ မရှိသည့် ငွေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ်မို့ တစ်ပြားမှ မပေးလည်း လုပ်ရမှာ ပင်။

“ကဲ ... သွားတော့၊ မနက်ကျ ဒေါ်စောက ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ပြလိ မ့်မယ်”

သူ့အပါးမှ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်ခဲ့သည် ။

“ဟွန်း ... ကိန်းခန်းကလည်း ကြီးလိုက်တာနော်”

*

မနေ့က အငြိုးတကြီးနှင့် ရွာနေသော မိုးက အခုတော့ လုံးဝ ရပ်နား သွားပြီ။ နေရောင်ခြည် နုနုထွေးထွေးက သစ်လွင် တောက်ပနေသော သတ္တလောကကြီးကို လွှမ်းခြုံထားသည် ။ ကျေးငှက်ကလေး၏ ချစ် တေးသီကျူးသံက သဘာဝ၏ အလှကို ပို၍ ဖြည့်ဆည်းပေးနေပါသည် ။

အိပ်ရာမှ ကျေးငှက်ကလေးတို့ ၏ ချစ်တေးသီကျူးသံက သဘာဝ၏ အလှကို ပို၍ ဖြည့်ဆည်း ပေးနေပါသည် ။

အိပ်ရာမှ ကျေးငှက်ကလေးတို့ ၏ အသံနှင့်အတူ နိုးလာသော မိုးဦးဖြူ ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်၍ မျက်နှာသစ်ပြီး ရေကို တဝချိုးလိုက်သည် ။

ပြီးတော့ မျက်နှာပေါ်သို့ မိတ်ကပ် ပါးပါးလေးတင်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့လေး ဆိုးလိုက်သည်။ ။ ဤမှ ပင် မိုးဦးဖြူ၏ မျက်နှာလေးမှာ ပြီးပြည့်စုံအောင် လှလွန်းပါသည်။ ။

ဖြူဝင်းသော အသားအရေ၊ ထူထူ တုတ်တုတ်နှင့် မည်းနက်သော မျက်ခုံးက ဆေးကူစရာ မလို။ ကေသာနုနုက ပိုးသားလေးလို ပိတုန်းရောင် တောက်ကာ ပျော့ခွေနေသည်။ ။

မျက်လုံးအိမ် နက်နက်လေးကို မျက်သား ကြည်ပြာပြာက ဝန်းရံထားသည်။ ။

ယပ်တောင်သဖွယ် မည်းပြာနေသော မျက်တောင်ကော့ကြီးတွေက တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေ သော မျက်လုံးကို ဝန်းရံထားသည်။ ။

နှာတံစင်းစင်း မော့မော့လေးက ဇွတ်တရွတ် ဟန်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ။ နုနုဖူးဖူး နှုတ်ခမ်းလေး က အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်တော့မည် နှင်းဆီဖြူလေးသဏ္ဌာန်။ ။

အရပ် ငါးပေ သုံးလက်မ သာသာလေးနှင့် လိုက်သည့် ကိုယ်လုံး ကျစ်ကျစ်လေးက စွဲမက်စရာ။ သူ့ဟန်အားလုံး ခြုံကြည့်လိုက်တော့ ထပျံတော့မည့် ဥဒေါင်းပျိုသဏ္ဌာန်နှင့် တူလှပေသည်။ ။

ဒေါ်စော၏ ပိုင်နက် မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ ခပ်မြန်မြန်လေး လှမ်းလိုက်သည်။ ။ နံနက်စာအတွက် ကော်ဖီနှင့် မုန့်ပြင်နေသော ဒေါ်စောကို တွေ့ရသည်။ ။

“လာ ... မိုးဦးဖြူ ကော်ဖီသောက်မယ်”

“ဟို ... ဦးစိုးလူမော်အတွက်ကော၊ ပြီးပြီလား”

“စားပွဲပေါ်မှာ ပြင်ထားပြီးပြီ၊ ကော်ဖီကို ဓာတ်ဘူးနဲ့ ထည့်ထားတယ်”

သင်းပျံသော ကော်ဖီရနံ့က မိုးဦးဖြူကို ကြိုဆိုနေသည် ။ ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက် မော့လိုက်သည် ။

“မွေးပြီး အရသာ ရှိလိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်”

“ဒါခြံကထွက်တဲ့ ကော်ဖီလေ၊ ထောပတ်လေးနဲ့ ဒေါ်စောကိုယ်တိုင် လှော်ပြီး ကြိတ်ထားတာ”

“ဒါကြောင့် လတ်ဆတ်ပြီး အရသာရှိတာကိုး”

“မောင်မော်က ကော်ဖီ သိပ်ကြိုက်တာ”

“ဪ...”

“စားလေ”

ပေါင်မုန့်မီးကင်ပြီး ထောပတ် သုတ်ထားသော ပန်းကန်ကို မိုးဦးဖြူ နားသို့ တိုးပေးလိုက်သည် ။

ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို လှမ်းယူပြီး ကော်ဖီတစ်ကျိုက် ပေါင်မုန့်တစ်ကိုက်နှင့် စားလိုက်သည် ။

“ကော်ဖီ ထပ်ယူဦးလေ”

အားနာမနေနိုင်။ ဒေါ်စောထံသို့ ပန်းကန်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည် ။

“မိုးကြိုက်လိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်”

“အားမနာနဲ့ ၊ စားမှ အလုပ်လုပ်နိုင်မှာ ၊ ဒေါ်စောကတော့ ဘာမဆို အဝစားမှ တင်းတိမ်တာ၊ မောင်မော်ကလည်း အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘယ်တော့မှ မဟန့်ဘူး”

“သူဌေး ကပ်စေးနဲ့ မဟုတ်လို့ ချီးကျူးလိုက်ပါတယ် ဦးစိုးလူမော်ရှင်

”

နဂို အကျင့်လေးကြောင့် စိတ်ထဲမှ စိုးလူမော်ကို ခပ်လှောင်လှောင်
လေး ဂုဏ်ပြုလိုက်သည်။ ။

“ကဲ... စားပြီးရင် ဒေါ်စော ဈေးကို လိုက်ပြမယ်နော် ...”

“နောက်ဆို မိုးပဲ သွားရမှာ မဟုတ်လား”

“ဈေးကြီးက ငါးရက်တစ်ဈေးပဲ ရှိတယ် မိုးရဲ့ ”

“ဟုတ်လား ... ဒေါ်ဒေါ်”

“နဲ့တိုင်းကတော့ ဈေးသည် သိပ်မစုံဘူးပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်စောက ပြောလည်း ပြော၊ ဈေးခြင်းကိုလည်း လှမ်းယူလိုက်သည်

။

“မောင်မော်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် စားချင်တယ်ဆိုလို့ နေ့တိုင်း
ဈေးထွက်ရတယ်ကွယ့်”

“မိုး နေ့တိုင်း သွားနိုင်ပါတယ်ရှင်”

“ကဲ ... လာသွားစို့”

“ပေး ... ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်စော၏ လက်ထဲမှ ဈေးခြင်းတောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည် ။ ရော
က်ရောက်ချင်း မြို့၏ အနေအထားကို လေ့လာခွင့်ရသောကြောင့်
မိုးဦးဖြူ၏ ရင်မှာ ပီတိဖြာနေသည်။ ။

ဈေးနားမှာ ခမ်းနားသော တီးဟော့(စ်)ကို မိုးဦးဖြူ လှမ်းကြည့်လို
က်သည် ။ ပိုင်းဟေး(လ်)ဟု ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသော ထင်းရှူးတော

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး။

ထိုဆိုင်၏ အမည်ကို မြင်ရတော့ မိုးဦးဖြူ၏ မျက်ဝန်းတွေမှာ လက်
လက်ဖြာဖြာနေသည် ။ တစ်ခုခုအတွက် စိတ်အားထက်သန်နေကြောင်း
ဖော်ပြနေသည် ။

“ဟာ ... ကိုကိုကြီး ပြောတာ ဒီဆိုင်ပဲ၊ ဟန်ကျ လိုက်လေ ...”

“နက်ဖြန်မှ လာခဲ့တော့မယ်နော် ပိုင်းဟေး(လ်)ကြီးရေ ...”

စိတ်ထဲမှ ပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။ ဒေါ်စောကြီးပါနေလို့ ဒီနေ့ မိုး
ဦးဖြူ ဆန္ဒရှိတိုင်း စိတ်နောက်သို့ မလိုက်နိုင်သေးပါ။

ဒေါ်စောနောက်မှ ခြင်းကိုဆွဲပြီး တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့သည် ။
ဝယ်ခြမ်းပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာကြသည် ။ ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ကတည်းက
စိုးလူမော်နှင့်အတူ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ လှမ်းတွေ့လိုက်သည် ။

တဖြည်းဖြည်းနီး လာလေလေ ထိုမိန်းမ၏ ရုပ်သဏ္ဌာန်က ပီပြင်
လာလေလေ။ အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်နှင့် ချောမောလှပါသည် ။ သို့
သော် မျက်နှာပေါ်ဝယ် အရောင်တွေက စုံလွန်းလှသည် ။ စကားသံက
လည်း စာစာ၊ အမူအရာက မျက်စိနောက်စရာ၊ တကယ့် ပျာကလတ်စိန်
။

“ဪ... မြစန္ဒီ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ကြာပြီလေ... အခု ပြန်တော့မလို့ ”

ဒေါ်စောကို ပြန်ဖြေသော မျက်နှာက ခပ်မော့မော့။ မတူမတန်သလို
နှင့် မိုးဦးဖြူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းတွေက စူးရှလွန်းသည်

“သူလေးက ဘယ်သူလဲဟင်”

စိုးလူမော်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး မိုးဦးဖြူကို မေးငေါ့ကာ မေးလိုက်သည်

။

“ဪ... စန္ဒီကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ဒေါ်စောအတွက် အဖော် ခေါ်ထားတာလေ”

“ဘာရယ်”

မြစန္ဒီ၏ အသံက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကြီးနှင့် အံ့သြသည့် အမူအရာက ပေါ်လွင်နေ သည် ။

“သူက အိမ်ဖော် ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“အို ... သူ့ ရုပ်က အိမ်ဖော်ရုပ်နဲ့ မတူပါဘူး”

မိုးဦးဖြူကို မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည် ။ သူ၏ မျက်လုံးများက မိုးဦးဖြူ၏ မျက်နှာမှ မခွာ။

“မင်းဘယ်ကလဲ”

“မိုး ပေါင်းတည်နားက ရွာလေးကပါ”

“ကိုမော်နဲ့ ဘယ်လိုဆက်မိတာလဲဟင်”

စိုးလူမော်ကို ပုလိပ်စစ် စစ်သလို မျက်နှာလေးနှင့် မေးလိုက်သည် ။

“ရန်ကုန်က မမနုပို့လိုက်တာ”

“ဒါနဲ့ သူက ပေါင်းတည်ကဆို”

ဟင်း ... တကယ့် စိတ်ရင်းအတိုင်းသာဆို မြစန္ဒီ မလွယ်ဘူး။

မိုးက ...

“နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဒီလောက် စစ်ဆေးနေရတာလဲ” လို့ ပြောလိုက်မှာ ။

အခုတော့ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ရန်ကုန် ရောက်တုန်း အန်တီနဲ့ တွေ့တုန်း သူစီစဉ်ပေးလိုက်လို့ ပါ”

“ဪ... ဟဲဟိုး ရောက်လာဖို့ ကမ္ဘာတစ်ပတ် လည်လာတယ်ပေါ့”

မြစန္ဒီ၏ မျက်နှာပေးက ငေါတော့တော့၊ နားရင်းပိတ်တီးပစ်ချင်စရာ ၊ အမောက်ကလေး ထောင်လာတဲ့ ဒေါသကို မိုးဦးဖြူ ချိုးနှိမ်လိုက်သည် ။

မြစန္ဒီ၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုးဦးဖြူကို မြင်ဖူးသလိုလို တစ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုလို၊ စဉ်းစားကြည့်တော့ စဉ်းစား၍ မရ။

မြစန္ဒီ နားတွင် ဆက်လက်မနေချင်တော့၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။
ဈေးခြင်းကို မီးဖိုတွင် ထားပြီး ရေတစ်ခွက်ကို အပြေးအလွှား မော့လိုက် သည် ။ မြစန္ဒီ၏ မျက်လုံးများက သူ့ကို မလိုလားမှန်း သိသာလွန်းသည် ။

“ကိုမော်”

“ဘာလဲ စန္ဒီ”

“အဲဒီ မိန်းကလေးကို ဘာလို့ အိမ်မှာ ထားတာလဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“စန္ဒီ မကြိုက်ဘူး၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ အိမ်စေ့ရပ် မပေါက်ဘူး၊

တစ်မျိုးပဲ”

“အဟ ... ဟဲ့ ... စန္ဒီရယ် အိမ်စေရပ်က ဘယ်လိုပါလဲကွယ်”

“ဟင်းနော်၊ စန္ဒီကို မနောက်နဲ့ ၊ သူ့ပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ အထက်တန်းကျ
တဲ့ ရုပ်မျိုး”

“ဪ ... ဪ”

စိုးလူမော် မေးကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း ပြုံးစေနှင့် မြစန္ဒီကို ကြည့်လို
က်သည်။ ။

“ကိုမော်”

ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်နှင့် မြစန္ဒီက ခေါ်လိုက်သည်။ ။

“ဘာလဲကွာ”

“ဒီမိန်းကလေးကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်”

“ဗျာ...”

“သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ မထားနဲ့ ”

“စန္ဒီရယ်၊ အလုပ်ခန့်တာမှ တစ်ရက် ရှိသေးတယ်၊ ဖြုတ်ပစ်ရမှာ
လားကွ”

“ဖြုတ်ပစ်၊ စန္ဒီ သူ့ကို မကြိုက်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ စန္ဒီက ကိုမော့်ကို စိတ်မချဘူးလား”

“အို ... မလိုချင်ဘူး၊ ဖြုတ်ပစ်လိုက်”

ပြုံးနေသော စိုးလူမော်၏ မျက်နှာ ရုတ်ခြည်း တည်သွားသည်။ ။ နှု
တ်ခမ်းနှစ်လွှာက တင်းတင်းစေ့သွားသည်။ ။

“စန္ဒီ၊ မင်း ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်မှ လုပ်ချင်သလိုလုပ်၊ သိလား။”

“ဘာပြောတယ် ကိုမော်”

“ရှင်းပါတယ် စန္ဒီ၊ အခု ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ် စိတ်ကြိုက် လုပ်မယ်”

စိုးလူမော်ကလည်း မာနနှင့်။ သူ့ကို မပိုင်ဆိုင်ရသေးခင်မှာ တောင် သိပ်ပြီး နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောချင်သော မြစန္ဒီကို ပညာ နည်းနည်းပြလို က်ချင်ပြီ။

ကြိုးဆွဲတိုင်းက,တဲ့ ရုပ်သေး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ယခုလက်တွေ့ပြလို က်သည် ။ တစ်စ၊ တစ်စနှင့် မြစန္ဒီက သူ့ကို လွမ်းမိုးဖို့ ကြိုးစားနေတာ ကို သိသမှ သိပ်သိသည် ။

မျက်နှာထား တင်းတင်း၊ အသံမာမာကြောင့် မြစန္ဒီကျောနည်းနည်း တွန့်သွားသည် ။

“အေးလေ၊ ကိုမော်အိမ်ဆိုတော့ ကိုမော်သဘောပဲပေါ့”

မကျေမနပ်နှင့် အလျှော့ပေးလိုက်သည် ။ စိုးလူမော်ကို နှုတ်မဆက် တော့ဘဲ ကားပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည် ။ လီဗာကို ဆောင့်နင်းကာ ထွက်ခဲ့သည် ။

မြစန္ဒီ၏ ကားကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ဟင်း ...”

စိုးလူမော် စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

“မင်းနဲ့ ကိုယ် အသွင်လုံးလုံး မတူပါလား စန္ဒီရယ်”

(၄)

လေးလံ၍ မကြည်လင်သောစိတ်ကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး စိုက်ခင်းများ ရှိရာသို့ စိုးလူမော် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်စိုက်ခင်းများက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တရိပ်ရိပ်တိုးတက်နေသည်။

လက်မထပ်ခင်ကတည်းက သူ့အပေါ် စီးပိုးလွန်းသော၊ အခွင့်အရေး ယူလွန်းသော မြစန္ဒီကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ကုန်လာသည်။

မရွှင်လန်းသော စိတ်ကို တစ်နေကုန် အလုပ်ထဲမှာ နှစ်မြှုပ်လိုက်သည်။

“ဦးကြီး အိုက်စံ”

“ဝေ”

ခြံစောင့် ဦးအိုက်စံသည် စိုးလူမော် အလွန်အားကိုးရသော ခြံလုပ်သားကြီး ဖြစ်သည်။ အစစအရာရာ မျက်နှာလွှဲလို့ ရသော သစ္စာစောင့်သိသော လုပ်သားကြီး ဖြစ်ပေသည်။

“သစ်တော်ပင်တွေ ဆေးဖျန်းချိန် ကျပြီနော်”

“အေးလေ၊ ငါ မမေ့ပါဘူးကွ”

“ဦးကြီး သတိဝီရိယ ကောင်းတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လိုရမည်ရ ပြောတာပါဗျ”

“စိတ်ချ မောင်မော်၊ ဘာမှ မလစ်ဟင်း စေရဘူးနော်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးကြီးရယ်၊ ဦးကြီးတို့ ကြိုးစားတာကြောင့် သိပ်ကို အောင်မြင်လာတယ်ဗျာ”

“အင်း ... အင်း”

ကွမ်းစားလွန်းသောကြောင့် နီကျင်နေသည့် သွားရဲရဲကြီးများ ပေါ်လာအောင် ပြုံးလိုက်သည်။ သဘောဖြူအူစင်းသော တောင်သူဦးကြီးကို စိုးလူမော်က သွေးသားရင်းလို ချစ်ခင်တွယ်တာနေသည်။

နံနက်စာကို အိမ်ပြန်မစားဘဲ ဦးကြီး အိုက်စံ၏ အိမ်မှာ ပဲ စားလိုက်သည်။

မိုးဦးဖြူသည် ဒေါ်စောနှင့်အတူ ချက်ပြုတ်ပြီး တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်သည်။ ပြီးတော့ ရေချိုးပြီး စိုးလူမော် ပြန်လာလျှင် အရန်သင့်စားရန် ထမင်းပွဲကို ပြင်ထားသည်။

လည်လေး တဆန့်ဆန့်နှင့် စိုးလူမော်ကို မျှော်နေသည်။ မျှော်သာမျှော် သူက ပေါ်မလာပေ။

“ဒေါ်စော... ဦးစိုးလူမော်လည်း ထမင်းစား ပြန်မလာဘူးနော်”

“အေး... တစ်ခါတလေ အိုက်စံတို့ ဆီမှာ စားတယ်၊ လာ ... တို့စားကြရအောင်”

ဒေါ်စောနှင့်အတူ ထမင်းစားရင်း မိုးဦးဖြူက နောက်နေ့လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်များကို ဦးနှောက်ထဲမှ အကွက် ရိုက်နေသည်။

“ဟဲ့... ကလေးမ စားလေ”

စားနေသော ထမင်းကိုပင် မေ့လို့ ဒေါ်စောက သတိပေးရသည်။

“ထမင်း စားရင်းနဲ့ များ ဘာတွေ အတွေး ခေါင်နေတာလဲ”

“အဟင်း ... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

သွားလေး ဖြပြီး ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ရောချလိုက်သည်။ ။

ဘာတွေတွေးနေလဲဆိုတာ ဒေါ်စောတင် မဟုတ်ပါဘူး။ မိုး ဘယ်သူ့ ကိုမှ မပြောနိုင်ပါဘူးရှင်၊ ကိုကိုအတွက် မိုးမှာ တာဝန်တွေ မကျေသေး ဘူးရှင်။

ကိုကိုကြီးရေ မိုးမှာ သဲလွန်စတွေ ရနေပြီ သိလား။

မိုးသာ လင်းရော နေရောင်ခြည်၏ အငွေ့အသက်ကို မတွေ့ရသေး။ ရှစ်နယ်တစ်ခွင်လုံး မှိုင်းအုံနေသည်။ ။

အေးချမ်းသော နံနက်ခင်းမှာ စောင့်ထဲတွင် ဇိမ်နှင့် မကွေးနိုင်။ ဈေး သွားရန် စိတ်စောနေမိသည်။ ။

မျက်နှာကို မြန်မြန်လေးသစ်၊ မှုန်နံ့သာ ရေးရေး ခြယ်ပြီး မီးဖိုဆောင်သို့ ကူးခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်စော အခုမှ မီးမွေးတုန်း။

“ဒေါ်စော ... မိုး ဈေးသွားတော့မယ်”

“စောလှချည်လား”

“နီးနေတဲ့ အတူတူ စောစောပဲ သွားလိုက်မယ်”

“အေး ... ဒီနေ့ ကြက်သားချက်မယ်၊ အစိမ်းကြော်တစ်ခွက်ရယ်၊ ကျန်တာ မိုးဦးဖြူ စိတ်ကြိုက်ဝယ်ခဲ့”

ဒေါ်စောက ငွေငါးဆယ်ကို လှမ်းပေးရင်း လိုချင်တာ မှာ လိုက်သည်

“မိုး သွားတော့မယ်နော်”

“လမ်း မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ် ဒေါ်စောရဲ့ ”

ဒေါ်စောကို ပြုံးပြုံးလေး ပြန်ဖြေရင်း အိမ်မှ အပြေးကလေးနှင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ။

“ဒီကလေးမ နောက်ကများ ကျားလိုက်နေသလား”

ဒေါ်စော မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

မိုးဦးဖြူသည် မနေ့က တွေ့ခဲ့သော ပိုင်းဟေး(လ်) တီးဟောက်(စ်)သို့ သုတ်ခြေတင်တော့ သည်။ ။

ယောက်ျားထုသာ ကြီးစိုးသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းသို့ အားတင်းကာ ဝင်လိုက်သည်။ ။ မျက်နှာလေး မော့မော့နှင့် ရင်လေးချိုကာ ဝင်လာသော မိုးဦးဖြူကို အစ်ကို ကာလသားများက မျက်စိစားပွဲထိုင်နေကြသည်။ ။

ထောင့်ကျကျစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မသောက်ချင်ပေမယ့် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် မှာ လိုက်သည်။ ။ မကြာမီ အငွေ့တထောင်းထောင်းထ၍ မလိုင်တွေ ပေါလောပေါ်နေသော လက်ဖက်ရည်ခွက်က သူမ ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ။

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သူကို ဝေဝဲကာ ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ။ ငွေကောင်တာတွင် ထိုင်နေသော တရုတ်ဝဝကြီးပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု။ ။

“ကိုကိုကြီးပြောတာ ဒီလူကြီးပဲ နေမှာ ၊ ပုကွကွနဲ့ ဝဝဖိုင်ဖိုင်ကြီး ဆိုတာ”

စိတ်ထဲမှာ လည်း အပြေးအလွှားနှင့် တွေးနေလိုက်သည် ။
ယောက်ျားတွေနှင့် အမြဲပြည့်လျှမ်း နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို တစ်
သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သည် တစ်ခါ ပထမဦးဆုံး မိုးဦးဖြူ ထိုင်ဖူးသည် ။

တစ်ယောက်တည်းကလည်း ဖြစ်၊ သူ့ကိုလည်း ဝိုင်းအုံကြည့်နေ၍
အနေခက်နေသည် ။ မျက်နှာစိမ်း မိန်းကလေးကို ကောင်တာမှ လူဝကြီး
သတိပြုမိသည် ။ ကောင်တာမှ ထ လာပြီး မိုးဦးဖြူ ရှိရာ စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သည် ။

“မိန်းကလေးကို ဒီမြို့မှာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ်၊ ကျွန်မက မကြာသေးခင်က ရောက်လာတာ
ပါ”

မိုးဦးဖြူအတွက် ရေငတ်တုန်း ရေကန်ကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရသလို၊ ထို
လူဝကြီးကို စကားအလွန် ပြောချင်နေတာ။ ယခု သူကစ၍ စကားပြော
သောကြောင့် ဝမ်းသာလိုက်သည် မှ အတိုင်းမသိ။

တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသော ရင်ကြောင့် မို့မို့မောက်မောက် ရင်သား
လေးက နိမ့်ချည်မြင့်ချည်။

“ဒါကြောင့် အားလုံးက မင်းကို စိတ်ဝင်စားနေကြတာ”

“ဪ ...”

“ဦးတို့ ဆီမှာ မျက်နှာစိမ်းဆိုရင် သိပ်သိသာတာပဲ”

“ကျွန်မလေ ဒီဆိုင်ကို အစကတည်းက သိနေတာပါ”

“ဘယ်လို ... မိန်းကလေး”

မိုးဦးဖြူက သွေးတိုးသွေးစမ်းသဘောဖြင့် စကားလမ်းကြောင်းကို စ

လိုက်သည်။ ။ အဘိုးကြီးက သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။ ။

“ဦးလေးနာမည် ဦးကောက်နော်”

“အို ... မိန်းကလေးက ဦးနာမည်ကိုပါ သိနေတာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ မိုး အစ်ကိုက ဒီမြို့မှာ နေသွားတာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“ဦးကောက်ရဲ့ လက်ဖက်ရည်က အသည်းထဲမှာ ကို စွဲနေတာပဲတဲ့ ”

“အဟင်း ... ဟုတ်မယ်”

ဦးကောက်ကြီး သဘောခွေသွားသည်။ ။ ရှေ့သွားခေါ်ခေါ်ကြီးများ အစွမ်းကုန်ဖော်ပြီး ရယ်နေသည်။ ။

“ဒါနဲ့ မိန်းကလေး အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲ”

“ကိုစောမောင်ဆိုတာပါ”

“ဟင်”

ဦးကောက်က ထိတ်လန့် အံ့ဩစွာ မိုးဦးဖြူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ဟိုလေ ... မောင်နှမအရင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆွေဦးမျိုးစပ် တော်တာပါ”

မိုးဦးဖြူက ပွဲဦးထွက် အလိမ်အညာလေးကိုဖြင့် မုသားစကားကို သုံးလိုက်ရသည်။ ။

“မောင်စောမောင် ဆုံးသွားတာတောင် သုံးလေးလလောက် ရှိပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး”

“အေးကွယ် ... သူ့ကို ဓားနဲ့ ထိုးသတ်တာလည်း သူ့ရဲ့ အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းပဲ”

ဦးကောက်ကြီး၏ စကားကြောင့် မိုးဦးဖြူ၏ ရင်ထဲမှာ ကလီစာတွေ ပြောင်းဆန်ကုန်ပြီဟု ထင်လိုက်သည်။ ။ တလိပ်လိပ်တက်လာသော ဒေါသကို တံတွေးနှင့်အတူ ဝှပ်ခနဲ မျိုချလိုက်ရသည်။ ။

“ဦးရယ် အဲဒီအဖြစ်က အမှန်ပဲလားဟင်”

တုန်ယင်နေသော အသံကို ကြိုးစားပြီး ထိန်းကာမေးလိုက်သည်။ ။

“အို ... မျက်မြင် သက်သေရှိတာပဲ”

“အဲ ... အဲဒီ မျက်မြင်သက်သေက ဘယ်မှာ လဲဟင်”

လျှာ ခလုတ်တိုက်လုမတတ် မိုးဦးဖြူက အလျင်တစော မေးလိုက်သည်။ ။

“ကုန်စိမ်းသည် နန်းခင်လေ”

“အဲဒီ ဒေါ်နန်းခင်ရောဟင်”

ဦးကောက်က မိုးဦးဖြူကို သံသယ မျက်လုံးများ နှင့် ကြည့်သည်။ ။

“မိန်းကလေးက အမေးအမြန်း ထူသကိုး”

မိုးဦးဖြူ စိတ်စောမိသည် ကို နောင်တ ရလိုက်သည်။ ။ ဦးကောက်ကို မျက်နှာချိုလေး သွေးကာ...

“ဦးရယ် ... ခေတ်လူငယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ စပ်စု တတ်တယ်”

ဦးကောက်က သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ဆဲ။

“ဦးရယ် ... နောက်ဆုံး မေးခွန်းကိုပဲ မေးတော့မယ်နော်၊ ဒါကို

ဖြေပြီးရင် မိုး ထပ်မမေးတော့ဘူးနော် ... ဦး ...နော်”

နော်ချင်း လျှာ ခလုတ်တိုက်မတတ် ပြောရင်း ထန်းလျက်ပေါ်သကာ
လောင်းထားသည့် မျက်နှာသေလေးနှင့်မေးပြန်သည်။ ။

“ဒေါ်နန်းခင် ဘယ်မှာ နေလဲ သိချင်လို့ ပါ”

မိုးဦးဖြူ၏ ချစ်စရာ မျက်နှာပေးလေးကြောင့် ဦးကောက်၏ တိုနေ
သောစိတ်လေး နည်းနည်းအလျားပိုလာသည်။ ။

“ဈေးထဲမှာ ကုန်စိမ်းရောင်းတဲ့ မိန်းကလေးကို မေးကြည့်၊ ငါတော့
သူ့ကို ဈေးရောင်းတာ မတွေ့တာ ကြာလှပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ ဦးရယ်”

ကျသင့်သောငွေကို ရှင်းပြီး ...

“သွားပါဦးမယ်ရှင့်”

“အေး”

လှပနုပျိုသော မိုးဦးဖြူကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်ပြီး ...

“သိပ် စပ်စုတဲ့ ကလေးမလေး”ဟု ရေရွတ်ရင်း ဦးကောက် ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်။ ။

ဦးကောက်၏ ဆိုင်တွင် အချိန်လင့်သွားပြီမို့ မိုးဦးဖြူဈေးသို့ အမြန်
လှမ်းလိုက်သည်။ ။ မြန်မြန် ဝယ်ခြမ်းပြီး အိမ်သို့ မပြေးရုံတစ်မည်
သုတ်ခြေတင်ရတော့သည်။ ။

(၅)

စိုးလူမော်ပိုင် အိမ်ကြီးက ကျယ်ဝန်းလှသည် ။ ဤမျှကြီးမားသော အိမ်ကြီးကို ဒေါ်စော တစ်ယောက်တည်း ထိန်းသိမ်းရသည် ။ သည်တော့ မနိုင်မနင်းမို့ ဟာကွက်တွေက အများကြီးပါ။

ဘုရားခန်းသို့ မိုးဦးဖြူ ဝင်လိုက်သည် ။ သပ္ပာယ်လှသော ဆင်းတုတော်ကြီးကို ဖူးမြော်သည် ။

ကျောင်းဆောင်ကြီးထဲမှာ ဆင်းတုတော်က ရွှေရောင်ဝင်းအိနေပါသည် ။ ကြေးညောင်ရေအိုး များကတော့ အရောင်အဆင်းတွေ ပျောက်ပြီး မှေးမှိန်နေသည် ။

ခြံထဲတွင် နှင်းဆီရောင်စုံ ပြည့်သိပ်စွာ ဖူးပွင့်နေသော်လည်း ဘုရားအိုးမှ ပန်းများက ခြောက်သွေ့နေသည် ။ ပန်းဘာအရောင်လဲဆိုတာ တောင် မသဲကွဲတော့။

“အင်း ... ဒေါ်စောလည်း မီးဖိုထဲ လုံးပန်းရတာနဲ့ ဘုရားမေ့ တရားမေ့ပါကလား”

မိုးဦးဖြူ ဘုရားခန်း သန့်စင်ရေးကို စတင်လုပ်ပါတော့သည် ။

သူမ အိမ်တွင် အိမ်ဖော်လေးမအေး ရှိပေမယ့် ဘုရားစင်ကို ဒေါ်လေးနှင့် သူမသာ ကိုင်သည် ။

ဒေါ်လေးဒေါ်ညိုညိုသိန်းက ပစ်စလက်ခတ် လုပ်တတ်သော မအေး

ကို ဘုရားစင်နား မကပ်ရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ ။

ပထမဦးဆုံး ဖုန်မှုန့်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ဖြစ်နေသော ဘုရားကျောင်း ဆောင်ကို အဝတ်သန့်နှင့် သုတ်သည်။ ။

အခုမှ ရွှေရောင် ငွေရောင်တွေ လက်တော့တယ်။ တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပြောင်လာသည့် အတွက် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မိသည်။ ။

ဘုရားခန်း၏ နောက်ဘက် ထောင့်မှာ ပိုက်တပ်ထားသော ရေဆေးခွက် ဘေစင် တစ်ခုရှိသည်။ ။

ပန်းခြောက်များ လွင့်ပစ်ပြီး ပန်းအိုးများကို ဘေစင်တွင် မန်ကျည်းရေနှင့် စိမ်ထားလိုက် သည်။ ။

မျက်နှာကြက် အမိုးမှ ဖုန်မှုန့်နှင့် ပင့်ကူအိမ်များကို တံမြက်စည်းရှည်ဖြင့် လှည်းကျင်းသည်။ ။ ထိုစဉ် စိုးလူမော်ဝင်လာသည်။ ။

“မိုးဦးဖြူ သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေတာကိုး”

“ဖုန်တွေနဲ့ ဦးစိုးလူမော်၊ ပေကုန်လိမ့်မယ်”

မျက်နှာပေါ် ကျနေသော ဖုန်မှုန့်များကို ပွတ်သပ်ရင်း မိုးဦးဖြူက ပြောလိုက်သည်။ ။

မျက်နှာ ဖွေးဖွေးလေးတွင် ဖုန်များ ၊ အမှိုက်များ ကပ်နေ၍ ညစ်ပတ်နေသည်။ ။ သို့သော် စိုးလူမော်၏ မျက်စိထဲတွင် မိုးဦးဖြူ၏ အလှက ပျက်မသွား။

“ဖုန်တွေ ပေနေပေမယ့် လှနေတာပဲ”

စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိသည်။ ။

“ကျွန်တော်လည်း ကူမယ်လေ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

မိုးဦးဖြူကို သူ ယဉ်ကျေးစွာပင် အမြဲ ဆက်ဆံသည် ။ စကား ပြော ဆိုရာတွင် အမြဲ နာမ်စား ကျွန်တော်ကို သုံးသည် ။

“ဘုရားအတွက် ကူလုပ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

“အဝတ်တွေ ပေကုန်လိမ့်မယ်”

“အသစ် လဲလိုက်မယ်လေ”

“အဟင်း ... ဒါဆိုလည်း သဘောပါပဲရှင်”

မိုးဦးဖြူက ပြုံးစစနှင့် ခွင့်ပြုလိုက်သည် ။ စိုးလူမော်၏ မျက်နှာက ကျေနပ်၍ ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ...

“ပေး ... ကျွန်တော် မျက်နှာကြက်ကို လှည်းလိုက်မယ်”

တံမြက်စည်းရှည်ကို မိုးဦးဖြူ၏ လက်မှ တောင်းယူလိုက်သည် ။ သူ့ ကို အပြုံးအရိပ်များ မြူးနေသော မျက်ဝန်းများ နှင့် ကြည့်နေသော စိုးလူ မော်ကို တစ်ချက်သာ ကြည့်ပြီး တံမြက်စည်းကို လှမ်းပေးလိုက်သည် ။

“ပြောင်အောင် လှည်းနော်”

မထိန်းနိုင်ခင်မှာ ပင် ဆရာ လုပ်တတ်သော အကျင့်လေးက လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသည် ။ အိမ်စေ့ဆိုသော ဘဝကို ရုတ်တရက် မေ့သွားသည် ။

စိုးလူမော်များ စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကြည့်သည် ။ သူမကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေတာကို တွေ့ရသည် ။

မြန်မြန်လေး မျက်စိကို ဘုရားစင်ဆီသို့ ရွှေ့လိုက်ရသည် ။ သူ့အကြည့်က နက်ရှိုင်းလှသည် ။ သည် အကြည့်ကြောင့် မိုးဦးဖြူ ရင်လေးမှာ

သိမ့်သိမ့်တုန်ရပါသည်။ ။

မိုးဦးဖြူရယ် ... ညည်းလွန်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ။

မိမိကိုယ်ကို ပြန်၍ ဆုံးမမိသည် ။

“သူ့ဘဝရဲ့ တစ်ပိုင်းကို ပိုင်နေတဲ့ ရည်းစားကြီး ရှိတယ်၊ ပြစ်မှားဖို့ များ ယောင်လို့ မှ စိတ်မကူးနဲ့ လို့ ”

ဘုရားစင်မှာ အမှိုက်သရိုက်များကို သန့်ရှင်းသည် ။ ပြီးတော့ ရေဆေးခွက်ထဲမှ ကြေးအိုးများကို ပြာမှုန့်နှင့်ပွတ်တိုက်သည် ။

မှိုန့်နေသော ကြေးအိုးက ရွှေရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်လာသည်

။

“ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး”

တိုက်ပြီးသား အိုးတစ်လုံးကို စိုးလူမော်ထံ လှမ်းပြလိုက်သည် ။

“ဟာ ... ကြေးအိုးကနေ ရွှေအိုး ဖြစ်သွားပြီ”

စိုးလူမော်က ကျေနပ်အားရစွာ ပြောသည် ။

“မိုးဦးဖြူ ဘာနဲ့ တိုက်တာလဲ”

“မန်ကျည်းရည်နဲ့ စိမ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ပြာမှုန့်နဲ့ တိုက်တယ်”

“အရောင်ကို ဝင်းသွားတာပဲနော်”

“အိမ်မှာ လည်း ကျွန်မ ဘုရားအိုးတွေ မှိုန့်ရင် မနေတတ်ဘူး၊ မှိုန့်မှိုန့်ကြီးကို ကြည့်ရတာ စိတ်ထဲမှာ ပါ မှိုင်းလာတယ်”

“မိုးဦးဖြူက ငယ်ပေမယ့် ဘုရားတရား စိတ်ဝင်စားသားပဲ”

“ဘာလဲ ဒီဦးမလေးလို့ ထင်လို့ လား”

“ဟာ ... မဟုတ်ရပါဘူး၊ ခုခေတ် လူငယ်အများက ဘုရားတရားကို သတိရခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

စိုးလူမော် ပျာပျာသလဲ ဖြေရှင်းချက်ထုတ်သည် ။

“ကျွန်တော်တောင် ဘုရားကို တစ်ခါတလေ မေ့တတ်သေးတာ”

“အသက်ကြီးပြီလေ၊ ဘုရားမမေ့နဲ့ ”

မိုးဦးဖြူ၏ ငုပ်နေသော နဂိုဉာဏ်လေး လှစ်ခနဲ ပေါ်လာသည် ။

“ဟာ ... ကွာ”

မိုးဦးဖြူ စကားကြောင့် စိုးလူမော် မျက်နှာကြီး ရှုံ့သွားသည် ။ စိတ် ဆိုးသွားပြီလားဟု မိုးဦးဖြူ လျှာတစ်လစ်၊ ဇက်ကလေး ပုသွားသည် ။

စိုးလူမော်ကို မရဲတရဲ ကြည့်လိုက်သည် ။

“ဟုတ်တယ် မိုးဦးဖြူနဲ့ စာရင် ကျွန်တော်က
တော်တော်အသက်ကြီးပြီပဲ”

တွေးတွေးဆဆနှင့် တိုးတိုး ပြောလိုက်သည် ။ မိုးဦးဖြူလွှတ်ခနဲပြော
မိသော စကားအတွက် အားနာသွားသည် ။

“ကျွန်မက အပျော်သက်သက် ပြောလိုက်တာပါ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော်
”

ညှိုးငယ်ငယ် မျက်နှာလေးနှင့် မိုးဦးဖြူကို တောင်းပန်လိုက်သည် ။

“အသက်ကြီးလို့ ကြီးတယ် ပြောတာ စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်ပါဘူးကွ
ယ်”

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အမှိုက်များကို သိမ်းရင်း စိုးလူမော်ကပြောသည် ။

“မိုးဦးဖြူ အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်တစ်ပါ”

“ဟာ ... ဒါဆို ကျွန်တော့်ထက်ဆယ့်လေးနှစ်လောက်ငယ်တာပေါ့”

“ဦးစိုးလူမော်က သုံးဆယ့်ငါးပေါ့”

“အင်း ...”

“မထင်ရဘူးနော်”

“ဟား ... ဟား မိုးဦးဖြူရယ်၊ ခုနကတော့ အသက်ကြီးပြီ ဘုရားဖက် ဆို၊ အမျိုးမျိုးပါပဲလား”

မိုးဦးဖြူ စကားကြောင့် စိုးလူမော် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ ။

“အဟင်း ... တကယ်ပြောတာ၊ ဦးစိုးလူမော်က အသက်ထက် အများကြီး နုတယ်”

ပြုံးရိပ်များ ဝေနေသော မျက်ဝန်းနှင့် စိုးလူမော်ကို ကြည့်ပြီး ကလေး ဆန်ဆန် ပြောလိုက် သည်။ ။

မိုးဦးဖြူ၏ ဟန်ပန်လေးက ချစ်စရာ။ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်မှန်း စိုး လူမော် အကဲခတ်မိ သည်။ ။

“ဒီလောက် မြှောက်နေမှ တော့ တစ်ခုခု ကျွေးရတော့မယ် ထင်တယ် ”

“မြှောက်တာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အဲ ... ကျွေးမယ်ဆိုရင် စားဖို့ အသင့် ပါပဲ”

မိုးဦးဖြူက မြူးမြူးလေး ပြောလိုက်သည်။ ။

“ကဲ ... ဒါဆို အခုမနက် ဒေါ်စောချက်တဲ့ ထမင်းအဝစားပေတော့”

“စဉ်းစားဦး၊ အကုန်အကျ သိပ်များ သွားမယ်”

“အဟား... ဟား ... ဟား”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည် ။ ဘုရားခန်းထဲတွင် ရယ်သံများ လှိုင်းနေ တော့သည် ။

“ပေး ... ကျွန်တော်လည်း တိုက်မယ်”

မိုးဦးဖြူထံ ကြေးပန်းအိုး တစ်လုံး လှမ်းတောင်းသည် ။

“တိုက်လည်း မတိုက်တတ်ဘဲနဲ့ ”

“သင်ပေးလေ”

“တော်ကြာ မမစန္ဒီ စိတ်ဆိုးနေမှာ ”

“ဘာလို့ ”

“သူ့လူကြီးကို ခိုင်းတယ် ထင်ပြီးတော့လေ”

“ဆိုးဆိုးပေါ့၊ ရတယ်”

စိုးလူမော် မျက်နှာက မြစန္ဒီဆိုသော အမည်ကြောင့် တည်တည်လေး ဖြစ်သွားသည် ။

ကြေးအိုးတိုက်နည်း လက်ချာကို မိုးဦးဖြူက ဝီဝီပြင်ပြင် လက်တွေ့ပြပြီး သင်ပေးနေသည် ။

“နောင်ဘဝ ပြောင်ပြောင်လက်လက်ကြီး ဖြစ်အောင် ဖိတိုက်လိုက်မယ်ဗျ”

စိုးလူမော်က ရွတ်နောက်နောက် မျက်နှာပေးနှင့် ပန်းအိုးကို ပြာနှင့် ဖိတိုက်နေသည်။ ။

“ဖတ် ...”

အလုပ်မကျွမ်းကျင်၍ ပြာနှင့် အမြှုပ်များက ဟိုစင် သည် စင်။ တစ်ချက် မိုးဦးဖြူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖတ်ခနဲ စဉ်သွားသည်။ ။

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ မိုးဦးဖြူ၏ ပြာစက်တွေ စင်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ...

“ဆောရီးနော် ... အဟင်း”

တောင်းပန်ရင်း ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သည်။ ။

“ရပါတယ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

ပုံပျက်ပန်းပျက် တိုက်ချွတ်နေသော စိုးလူမော်ကို ကြည့်သည်။ ။ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေသော ပုံစံကြောင့် မိုးဦးဖြူ ဗိုက်ကို လက်နှင့် နှိပ်ကာ ရယ်လိုက်သည်။ ။

စိုးလူမော်၏ ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးနေသည်။ ။ သည် ကလေးများ နှင့် အနီးကပ် နေရတိုင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်တွေက တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး။